

Кількість підприємств-боржників, щорічно визнаних банкрутами, збільшується, тому одним з актуальних залишається питання про правовий захист працівників таких підприємств. Особливо складно вирішуються трудові питання у разі банкрутства великих промислових підприємств, хоча й для працівників інших підприємств правовий захист їхніх трудових прав при банкрутстві має певні складнощі.

Список використаних джерел

1. Болотіна Н.Б. Трудове право України: підручн. / Н.Б. Болотіна. – К. : Вікар, 2003. – 725 с.
2. Долгіх Н. П. Трудове право : навч. посіб. / Н. П. Долгіх, В. П. Марущак. – Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2011. – 252 с.
3. Пластун О.Л. Визначення сутності поняття «банкрутство» в сучасній науковій літературі / О.Л. Пластун // Вісник ЖДТУ. – 2005. – № 2. – С. 256 – 261.
4. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14.05.1992 р., № 2343-ХІІ // Відом. Верхов. Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.

Радченко Олена,
студентка

Грабовецький Олександр,
старший викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м. Ніжин

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРЕНДИ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ

Право власності на землю в об'єктивному розумінні, тобто як правовий інститут земельного права, є сукупністю правових норм, що регулюють особливу сферу відносин із приводу володіння, користування та розпорядження землею.

Загальні, найбільш важливі положення, що стосуються регулювання відносин власності на землю, відображені в Конституції України. Конституція гарантує право власності на землю, яке набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою винятково відповідно до закону. Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності на землю, які є рівними перед законом.

Специфіка відносин права власності на землю відображена у земельному законодавстві, зокрема, у Земельному кодексі України.

У процесі проведення в Україні земельної та аграрної реформ важливого значення набуває така форма землекористання, як оренда. Відродження її повноцінного змісту має в умовах переходу України до ринкової економіки винятково важливе практичне значення.

Центральне місце у системі законодавства про оренду земель поряд із ст. 93 Право оренди земельної ділянки ЗК України і має в основному бланкетний характер, посідає спеціальне законодавство про оренду земель, серцевиною

якого є Закон України Про оренду землі. Це спеціалізований нормативно-правовий акт вищої юридичної сили, який визначає правові, організаційні, економічні та соціальні умови оренди земель в Україні.

На розвиток цього Закону розроблено низку нормативно-правових актів, які мають на меті створити реальний механізм його реалізації. До таких актів належать, зокрема, постанова Кабінету Міністрів України Про порядок державної реєстрації договорів оренди землі від 25 грудня 1998 р., Типовий договір оренди земельної частки (паю), затверджений наказом Держкомзему від 17 січня 2000 р. зі змінами, та ін.

Стаття 3 Закону України Про оренду землі визначає оренду землі як засноване на договорі строкове, платне володіння і користування земельною ділянкою, необхідною орендареві для здійснення підприємницької та іншої діяльності.

З цієї дефініції можна виділити такі юридичні ознаки поняття оренди земель: це виключно договірна форма використання земель. Договірний характер відносин передбачає виключну добровільність укладення договору; оренда земель оформляється договором оренди земельної ділянки; договір оренди земельної ділянки укладається між орендодавцем і орендарем; зміст оренди земель становлять правомочності володіння і користування орендаря. Однак слід зазначити, що у деяких випадках, передбачених законом, орендар може здійснювати у певних межах і розпорядження наданою йому індивідуально визначеною земельною ділянкою або її частиною. Але це розпорядження є дуже обмеженим і стосується, скажімо, суборенди; це користування та володіння є платним, що забезпечується внесенням орендарем орендодавцеві орендної плати у розмірах, визначених договором; оренда передбачає передачу земельної ділянки обов'язково у строкове (тимчасове) користування. Строки дії оренди визначають сторони у договорі оренди земельної ділянки; об'єктом оренди за договором виступає певна земельна ділянка, яка може використовуватися орендарем для здійснення перш за все підприємницької діяльності, тобто такої, що здійснюється за власною ініціативою, систематично і на власний ризик з метою одержання прибутку, а також і для іншої діяльності (наприклад, для ведення особистого селянського господарства); повна господарська самостійність орендаря.

Проте, від 10.07.2018 року внеслися зміни, які свідчать у ст.8 « Суборенда земельних ділянок», що орендована земельна ділянка або її частина може передаватися орендарем у суборенду без зміни цільового призначення, якщо це передбачено договором оренди, або за письмовою згодою орендодавця (крім випадків, визначених законом).

У разі укладення договору оренди (суборенди) в порядку обміну правами користування земельними ділянками сільськогосподарського призначення, розташованими у масиві земель сільськогосподарського призначення, у такому договорі зазначається договір, взамін якого він укладений.

Договір оренди земельної ділянки під полезахисною лісовою смугою має також містити умови щодо утримання та збереження таких смуг і забезпечення виконання ними функції агролісотехнічної меліорації.

Підсумовуючи основні й додаткові юридичні ознаки поняття оренди земель, можна його визначити так; оренда земель - це окрема організаційно-правова договірною формою використання земельної ділянки, яка передбачає передачу її власником-орендодавцем (державою, територіальною громадою, громадянином чи юридичною особою) у тимчасове строкове володіння та користування іншій особі-орендареві за плату для здійснення переважно підприємницької або іншої діяльності з привласненням останнім одержаної продукції і доходів.

Список використаних джерел

1. Земельний кодекс України // ВВР. - 2002. - №3-4. - ст. 27.
2. Закон України «Про оренду землі» від // ВВР. - 1998. - №46-47. - ст. 280.
3. Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» // ВВР. - 2006. - №1. - ст. 17.
4. Закон України «Про плату за землю» від 03.07.1992 року // Відомості Верховної Ради України. - 1992. - №38. - ст. 560.
5. Аграрна реформа: очікування, результати, перспективи // Вісник аграрної науки Причорномор'я. - 2010. - Випуск 1. - т. 1. - С. 259.

Райда Євгеній

студент

Хомич Вікторія

к.ф.н., доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м.Ніжин

СТРАТЕГІЯ ПОВЕДІНКИ ПІД ЧАС ДІЛОВОЇ БЕСІДИ

Вироблення в майбутніх фахівців усіх галузей виробництва, у тому числі й енергетичної сфери, потрібних умінь, навичок для успішного ведення ділової бесіди є нагальним питанням часу, тому вищевказану тему активно розробляють такі науковці, як-от: Гриценко Т.Б., Гуць М. В., Олійник І. Г., Ющук І. П., Прищак М.Д., Залюбівська О.Б., Слободянюк О.М. та інші [1, 2, 3]. Проте хотілося б зупинитися на деяких аспектах цього питання, зокрема розроблення стратегії поведінки, прийомів, що використовуються для маніпуляції людьми для досягання власної мети тощо. Саме це й визначаємо темою нашої статті.

Ділова бесіда – це цілеспрямоване спілкування в діловій формі що має передбачуваний чи попередньо запланований результат [1, 3].

Ділові бесіди бувають різних видів: співбесіда, дискусія, презентація та багато інших. Тому важливо розуміти як поводитися в тому чи іншому виді розмови. Наприклад, співбесіда – це метод оцінки потенційних кадрів при прийнятті на роботу. Це важливий етап у професійній кар'єрі кожного працівника. Тому слід урахувати негативні фактори, що можуть вплинути на неуспішне проходження співбесіди: